

SEMANATORUL

ORGAN AL ASOCIAȚIEI ÎNVĂȚĂTORILOR DIN CALIACRA

Director: I. Nedelcu

Apare sub conducerea
unui comitet

Redacția și Administrația
Școala primară No. 3 Bazargic

ABONAMENTUL
80 lei anual

Învățământul se distruge

Învățătorii și profesorii secundari în adunări generale și extraordinare, a arătat și arată țări că în această epocă de criză materială și morală nu se poate face consolidarea și organizarea tinerei generații pentru viața de toate zilele prin școală cu oameni flămânzi, cari n'au primit salariile de câte 5—6 luni. Ba mai mult, unii dintre ei fiindcă își dau seama că numai pot face nimic și au cerut concediu de f. ame, ca în acest timp să găsească aiurea cel puțin rostul de masă.

În ceasul acesta greu când se cere mai mult ca oricând, ca școala să fie ridicată la înălțimea vremii de astăzi, guvernânții caută s'o îngenuncheze prin faptul că nu se plătesc salariile corpului didactic la vreme.

Când curente extremiste de stânga sau de dreapta se vântură în toate statele organizate după glob și datorită căreia pașnicul președinte al republicii franceze Doumer a fost răpus de un agent sovietic; dar Ki Inucai primul ministru japonez a fost omorât de organizația fascistă „Balaurul negru” și la noi unde se cere mai multă pază ca oriunde fiindcă trebuie să stăm ca un străjer neadormit în fața „bolșevizmului” ce căută să pătrundă de peste Nistru a strica ordinea noastră de stat, nu ne pasă nimic și pe conducătorii generației tinere îi lasă muritori de foame.

Nu cu conducătorii de sate și de generații tinere, flămânde putem ține flacăra luminei în această vreme, că oricât sacrificii am face numai pentru lucru, fiind istoviți și școala se distruge.

Suntem în ceasul al doilea de durere și strigăm să ne audă cei ce au urechi de auzit: „Dați învățătorilor posibilitatea să trăiască și ați salvat învățământul românesc”
I. N.

În triluri de privighetori se anunță vara?!?!

E luna Maiu, timp frumos, când natura își împodobeste complect frumusețile și când muzicanții cei mai vestiți în cântecele lor, opresc călătorul pe loc, în codrul înverzit, de le-ascultă muzica frumoasă.

Pe gânduri dus, s'oprește'n cale drumetul și reflectând la toate necazurile ce l-au copleșit, meditează'n delung, ce-ar mai putea face.

Privighetorile codrilor, pasărilor cele mai modeste, despre care legende'n tregi s'au scris, de nedreptatea ce li s'a făcut, cu coloritul penelor, își cântă plăcutele cantece, par'că-i un proșet, contra naturei ce le-a persecutat.

Privighetorile satelor—învățătorii—despotați de ultima trudă a lor, așteaptă'n grijoraji vara, flămânzi și goi de 5 luni de zile, cu toate rugile îndreptate la cei ce trebuie să'mpartă echitatea, în această Românie Intregită.

Ei sunt desconsiderați și neglijați complect astăzi, dar mâini, zi ce pare foarte apropiată, când săbiile și baionetele se ascut, iar tunul se'narcă, tot lor li se va

face apelul de salvare a codrului, ce i gata să ia foc.

Priviți în jur, cei ce mai aveți demnitate și suflet curat românesc și opriți această sfidare, ce s'a adus învățătorimii.

În trilurile glasurilor lor, poate fi adusă veselia și binele, precum și jalea și prăpădul.

Nu vă jucați cu focul!! Este glasul disperării, ce se aude în toate colțurile țării și nu cere nimeni împodobirea penelor, ci, ciuguliturile de neghină, a trudi muncii lor.

Desmeticiți-vă odată, căi mai poate fi timp și nu orbiți de luxul birourilor sau a saloanelor luxoase și lăfăiala traiului de bine, în care sunteți, să nu vedeți situația reală?

Opriți-vă sfidarea asupra unei clase sociale de mare importanță în alte țări și desconsiderată în totul în România-Mare și reveniți mai iute cu îndreptarea, căci privighetorile flămânde, în dispreț de viață se pregătesc să cânte jalea ultimei clipiri de primăvară.

Ahil Constantinescu

Când se tulbură apele....

Dela o vreme, masele populare sunt inundate de o prodigioasă apariție de ziare. Acest fenomen n'ar putea fi decât îmbucurător, dacă considerăm că presa este un organ de educație și informație publică, de conducere și control al vieții sociale. Și că abundența de ziare este un elocvent indiciu al unei profunde conștiințe civile și al unei maturități intelectuale.

Unele din ele însă, indeplinesc cu totul alte funcțiuni. Apar rebele prin surprindere, își hrănesc existența efemeră din serviciul vreunui clan politic, sau din lingușirea vreunui personaj „sus pus”, se

erijează în apărătoare ale intereselor obștești, insultă, provoacă, fac sgomot în jurul lor câțiva timp și apoi expiază tot așa de sombre și sterile, precum s'au născut.

Acei cari le scriu, n'au cel puțin scuza seriozității și inteligenței și nici măcar prestația morală necesară.

Parodiind noțiunea de ziaristică, coboară această putere de mare prestigiu la nivelul unor banale și pătimase rancune personale, transformând-o într'un depreciațat bazar de invective și acuzațiuni reciproce.

pus în aceste vorbe... Și atâtea speranțe în viitorul ce părea că ne surăde!... Deabia așteptam să se scurgă timpul celor șase ani de internat. Timp în care, oră cu oră, ni se infiltrasă numai dorul de a iubi și lumină pe cei ce stau în întuneric. Cu acest dor în suflet și pline de entuziasm am ajuns toamna la posturile care ne-au fost incredințate.—Uitasem toate neajunsurile și micile nemulțumiri, ce ni le oferise acel internat întunecos în cei șase ani. Și primăverile, când ase-

Pentru a măguli vanitatea celor ce le patronează și subvenționează din umbră, încearcă să arunce noroiul discreditului, chiar asupra persoanelor cu un bogat trecut de muncă și cu cazier morale și intelectuale necontestate.

Ba merg și mai departe și atacă un întreg corp de slujbași—corpul învățătoresc de pildă—numai spre a răzbuna faptul că acești demni propovăduitori de bine, împărtășesc alte idei și luptă pentru întronarea altor moravuri, decât acelea din cari își sug seva și pe cari le practică acei impostori grațificați.

Nu ne-am sesiza de asemenea cazuri destul de dese astăzi, decât dacă n'am ține seamă de tendințele oscilatorii și atmosfera de credulitate a opiniei publice actuale. Sufetul mulțimii, surexcitat și anemiât de precipitarea atâtor evenimente ce s'gudue din temelii credințe și convingeri acumulate de viacuri, este lipsit de rezistența materială și suportul moral necesar în astfel de împrejurări critice și dezorientat cum se găsește, înclină a da crezământ celor mai eronate versiuni și celor mai viclene insinuări.

Deaceea aceste sugestii false și primejdioase cad pe un teren oarecum propice încolțirii lor.

Punerea în circulație a acestor idei, pot la un moment dat, să polarizeze în jurul lor, o parte mai mică sau mai mare din opinia publică indusă în eroare și atunci asistăm la acel paradoxal fenomen social, când poporul boicotează și se coalizează spre a lăsa să se năruiască propriul sau izvor de energie și înălțare, renegându-și chiar pe adevărații apărători și binefăcători ai săi.

II

Corpul învățătoresc de pretutindeni are imperioasa datorie, de a-și apăra cu demnitate și perseverență, prestigiul său și al școlii românești, atacate astăzi chiar

(continuare pe pag. 11-a)

Numai învățătoare să nu fii!..

„Femeia toarce firul națiunii” Scria neuitata Carmen Silva. Buna noastră regină din acele vremuri, a făcut aluzie la chemarea de „mama” a femeii.

Dar, azi, când noi femeile intrăm în luptă alături de bărbați ca funcționare, îndeplinind cu aceeași conștiință trează, atâtea servicii cari pe vremuri numai dânsii le făceau.

Azi și natura pare a ni se opune cu mai multă rezistență. Din zi în zi se ivesc noi obstacole în viața femeii...

„Deschideți ochii fetelor, că mare este menirea voastră! Când veți ajunge în cele mai întunecoase unghere ale țării, faceți să strălucească aurora dimineții!” Ne spunea o bătrână profesoară, în orele de educație. Era atâtea suflet

menea pasărilor condamnate să stea în colivie, înăbușiam în suspine de libertate al copilăriei noastre. Toate acestea le primiam bucuroase, ca martirul ce cânta pe rug, căci era pentru pregătirea noastră de azi.

Din susul Argeșului răcoritor, am ajuns pe plaiurile bătrânului Mircea. Frumoase plaiuri în amintirea lor!..

Dar aici începem lupta cu adevărat, Multă deosebire există între acești oameni vrednici de studiat.

Când se tulbură apele...

(urmăre din pag. 1-a)

de acei ce sunt chemați poate s'o sustină, precum și de alții cari nu-i cunos utilitatea și menirea.

Noi nu cunoaștem lingușirea, demagogia și fariseismul din care alții și-au faurit pedestal de parvenire. Suntem în slujba adevărului și înălțării acestui neam și cu acest ideal am pășit pe arena vieții.

Atmosfera insalubră din jurul nostru, îmbăcșită de astfel de miasme contaminatorii, trebuie purificată, iar asemenea idei, extirpate în germene.

Ura și prigoana contra noastră, a ajuns atât de departe încât, chiar la postul datoriei, când încă păstrăm glorios și nepătat steagul pentru a cărui onoare luptăm,—și aci unde suntem cu desăvârșire părăsiți și uitați, nu pătrunde până la noi nici un ajutor și nici un îndemn, ci numai insulte și noroi.

În schimb, în mijlocul acestei nebuloze morale, sateliții intereselor și amatorii de satisfacții personale, își văd afacerile prosperând.

„Când se tulbură apele, pornesc pescuitorii“.

Nic. Badea

Numai învățătoare să nu fii!..

(urmăre din pag. 1 a)

De o parte un popor obosit de viață, care își ascunde fața la vederea oamenilor; iar de alta, unul plin de viață fizică, amorțit pentru rest și de un șovinism incarnat.

Și ca să-i facem ce sunt astăzi, respectoși, iubitori de arta noastră națională, cântece și chiar obiceiuri românești, în câțiva ani, am dus cu ei războiul crâncen, pe care-l cunosc numai acei ce soarta i-a impus prin aceste meleaguri.

Și dacă s'ar cerceta amănunțit s'ar vedea că nicăeri mai mult decât prin aceste locuri, n'au avut mai mult de lucru învățătoarele.

Ogorul acesta strămoșesc, care dela Mircea până în zilele noastre, ședea spinos și nelucrat, i-a venit ziua!... Dar lucrul a mers și merge poate greu. Ne trebuie îmbărbătare, ne trebuie încurajare!..

Dar tocmai în aceste vremuri, când ne-ar fi mai prețioase, acestea ne lipsesc!..

Zi cu zi ne-am scos din suflet puterea noastră și le-am dat-o, spre a le deschide ochii din întineric.

Le-am deschis ochii ca să ne vadă mai bine, pe noi, pe luminătorii lor, goi și flămânzi. Ce batjocoră! Ce umilință!..

Au trecut șase luni decând stăm neclintii, asemenea sentinelei ce nu-i e îngăduit să se adăpostească de furtună, ne facem datoria iară un ban în buzunar. A trecut anul școlar și noi suntem cu conștiința împăcată că ne-am făcut datoria.

Ce suntem noi vinovați să suferim? Suntem prea mulți? Statul ne-a a scos! Am învățat și ne-am cheltuit averea părintească!..

Sunt atâția funcționari în alte domenii, care n'au pregătire.

Mâna lor neputincioasă de a scri, ar învăța mai ușor sapa în ogorul câmpului. În locurile lor, ar lucra mult mai bine învățătorii, care fac numărul insuportabil plății și chiar noi învățătoarele la nevoie;

Și cum vedem, dâșii sunt plătiți la tim și bine. În casele lor se face lux. Soțiile le sunt cucoane, ce ne sfidează cu servitori, cu îmbrăcăminte și chiar cu mâncare. Copiii lor mănâncă cozonac, ain oștri nu mai au nici pâine.

D-v bărbați, care după toate legile, țineți în mână forța, numai puteți face nimic pentru îndreptare?..

Ne lasăți sfidate și umilite, tocmai pe noi care eram chemate pentru altceva?..

Există mijloace!.. Nu trebuie lășitate—Începeți lupta și noi vom fi alături, deși suntem femei.

Mai bine să murim decât să ne umilim!..

15 (V) 932

El. I. H.-Kioseler

O rugă

În amurg ca și în răcoarea tainică a dimineții, simți îndeajuns, că a venit anotimpul veseliei.—Soarele—marele zeu ce ține universul sub privirea-i de foc—Împarte deopotrivă binecuvântatele sale raze de căldură și lumină.

În fiecare zi, în fiecare oră și în fiecare clipită, se observă această dreptate Cerească—singura pentru cei nenorociți și neobservată de cei îmbogați și puternici!..

Unii o sfîțesc și-i așteaptă înfaptuirea și pe acest colț din univers, pe când alții o socotesc ca pe cea mai neînsemnată dintre speranțele lor de viitor.

Bătrânul astru!... ce și va fi zicând văzând că razele sale tolesc grăsimea fericiților stricându-le gulere scumpe, iar la cei obișniți ating osul și pielea, goale și uscate, simbol al mizeriei isvorâtă din nedreptatea socială ce lea hărăzit-o destinul și oamenii?!..

Oare, ca să înțelegem aceasta n'ar fi bine să ne gândim, pe câți luminăm, pe câți îngrășăm și fac bogății agonisite depe urma razei bine făcătoare, împărțită egal, sfânt și sincer, de noi la toți?!..

O, sfinte astru! o simți cred!.. Înțelegi răutatea celor ce te consumă ignorându-te, dar..... nu-ți este foame cel puțin!..

Când treci pe bolta cerească dăruind cu aceiași dreptate, la toți o rază și nu îndemn, fă să se coboare și în sufletele celor ce țin în mâinile lor grase, destinele mulțumii flămânde, și îndeamnă ca înainte de a merge să-ți guste divinele raze la mare ori munte, să lase să pice din sacrele visterii și „pâinea noastră de toate zile“

C. I. Hasichioseler

Const. Iliescu

Învățător

Hasichioseler—Caliacra

Atenția ce se dă școalelor

Când am luat pentru prima dată postul de învățător, n'am căutat un post unde aș fi găsit totul pe de-a gata, s'au unde m'aș fi bucurat de concursul cuiva în ceiace mi se impunea să întreprind ca învățător și am lăsat să fiu numit după voia întâmplării. Astfel am fost numit în satul Omurfac, com. Trupciular Jud. Caliacra, la 4 km. de părtare de graniță, unde statistica în numără aci aproape opt zeci incursiuni de noapte comise de rău făcătorii de peste graniță.

Aci nevoia unei școli românești se impunea cu atât mai mult cu cât spiritele populației erau roase de plaga ereditară, de indolență poporului oriental și ingenerare de inconștiința binefacerilor școlii. Am fost cel dintâi învățător titular venit în părțile acestea, așa că oricând aveam posibilitatea să mă mut la un alt sat din împrejurimi unde puteam avea un local spațios și confortabil, dat fiind că, în satele cu populație pur bulgărească, predecesorii au făcut frumoase dovezi din atenția ce au dat organizării învățământului lor. În acest sat se cerea un sprijin pentru ca atâtea rele ce veneau depe urma lipsei de local, să nu înabușe și muncă care ar fi putut face dintr'un material de o calitate inferioară și plin de noduri, o mobilă de preț. Îmi dau seama de activitatea ce mi se cere și de neajunsurile ce le întâmpinăm, însă este o rușine să te eschivezi dela o datorie, lăsând-o pe seama altuia.

Isbit de starea de lucruri și mai ales de felul cum și unde se făcea învățământul, am arătat într'un articol din revista „Ideia“ această stare precum și mentalitatea și nivelul de cultură al locuitorilor din majoritatea satelor crezând că se va sesiza cineva de această stare de lucruri. Apoi îngrijindu-mă numai de școala mea după ce am fost convins că nu pot face nimic numai cu concursul locuitorilor, am urmat cu o serie de rapoarte și cereri la fiecare din foștri miniștrii ai instrucțiunii, ai domeniilor, casa școalelor și direcția colonizărilor, crezând că se va găsi cineva să întindă o mână de ajutor unei școli. Astfel fără concursul locuitorilor săraci și împovărați cu destule și fără îmboldul și ajutorul celor din slava acestei țări, starea tristă a școlii mele se menține până azi. Iată că în această fază „sacrificii de energii“ pe tărâmul școlii mari și preținșii inițiatori sociali mi s'au desenat elementele de calauza. Cadriatele nostru n'a avut fericirea să fie pe vremea marelui făptaș popular Spiru Haret sau să fi căzut sub ochii D-lui C. Angelescu, ca dorința mea și a multora izvorâtă din năzuințele unui popor n'ar fi rămas irealizabilă după aproape două decenii de stăpânire românească.

Desgustat de neatenția și lipsa de concurs a celor cari pe rând au deținut puterea ar fi urmat să lăsam nescormonită această atitudine lăncedă față de școala dar fiindcă suntem o forță de persistență cu răspundere morală pentru viitor, voiu scormoni mereu până vom găsi pe adevăratul părinte al școlii.

În cele 19 rapoarte și cereri ce plecau dela școala mea se cuprindea:

1) Starea localului în care funcționa școala,

2) Starea spirituală a locuitorilor.

3) Superioritatea organizației școlare bulgărești ce o vezi în tot locul, la localurile ridicate până 1913.

4) Necesitatea unei școli ce trebuie să se impună ca instituție românească, care să servească, dacă nu ca model cel puțin să fie la înălțimea vecinilor ce știm doar să-i detestăm.

5) Numărul considerabil de 250 copii raportat la o școală de 6 | 4 m.

6) Situația materială a locuitorilor, în genere destul de tristă.

Din câte răspunsuri ce am primit ca urmare la cererile mele, numai o singură dată am nădăduit că voiu avea un ajutor sigur, atunci când solicitând material dela direcția colonizării, cu înlesniri de plată așa cum erau dispozițiunile, mi s'a răspuns că se va da curs cererii în campania anului viitor, deoarece sezonul era prea înaintat. Atâta tot că la data mult așteptată mi s'a comunicat „nu se aprobă“.

La cererea adresată d-lui I. Mihalache, atunci ministru, am apelat să mi se dea în mod gratuit sau cu reduceri de preț, 50 (cincizeci) bucați lemne de stejar din pădure și de unde m'așteptam la un răspuns favorabil, m'am trezit fără nici un fel de răspuns. Ba mai mult decât atât, pure rezoluția pe cerere „să mi se dea lemne, însă cu plată anticipată“ și o înaintează Ocolului Silvic, spre a da prilejul șefului ocolului să-mi scrie cu ocazia anunțului ce mi l-a trimis „să evit pe viitor corespondența zadarnică cu d-nii miniștrii“. Și acum când scriu ca și atunci când am văzut precum și de câteori mi-aduc aminte, îmi înghit necazul, ca să mai spun ce am crezut și simțit.

Am mai făcut o cerere actualului d-nu ministru al domeniilor, pentru același motiv care-mi răspunde „din lipsă de fonduri nu putem să vă dăm lemne din pădure“

Eu prin lemne nu înțeleg fonduri, iar dacă d-lor înțeleg altfel, știu că asemenea fonduri potrezesc prin toate pădurile statului.

(urmează în pagină II-a)

Primăvara la țară!

*In sfârșit și-a scos și iarnă
Haina-i rece și n'ghețată.
Nu-s zapezi, nici ger, nici viscol,
Și se schimbă firea toată!..*
N. Batzarica

Primăvara a sosit! Totul se redeșteaptă! Anul s'a schimbat. E mai senin, mai dulce. Soarele arzător, binecuvântează, ca un dar dumnezeesc natura.

Pițigoii săltăreți chisene plini de bucurie, printre ramurile ei până mai eri păreau triste, uscate.

În curând toate vietățile se vor redeștepta și vor umplea natura cu zumzetul lor.

Cocostărcii, care cei dinăi aduc simbolul primăverii, cu mari jertfe anul acesta, au început să-și reclădească cuiburile.

Pretutindenii, — tinerețe, ves lie iarmec. Pretutindenii, dor de viață, fericire.

Nicaeri însă ca în mijlocul naturii, în viața dela țară nu e mai fermecător.

Pare că e o răsplată a bunului Dumnezeu, după o iarnă așa de lungă.

Acum cerul e senin, orizontul mai departe...

Acum soarele cade mai în plin mai dulce, colorând atât de variat tablourile naturii așa de încântătoare.

Tot în acest anotimp, cad și Sf. Sărbători ale Paștelui; pe care creștinii le așteaptă cu mare bucurie.

Acum vezi căsuțe, cu prispe de lut, cu flori la ferestre, care rād de curate la soarele primăverei.

Aci la țară, se văd pe coperișul unei căsuțe răzlețe de pae, cuibul fermecător al cocostărcilor călători.

Tot aci pe câmpul întins, întâlnim plăvanii înjugați, brăzdând în lung pământul.

Aci, admirăm în plină libertate farmecul fluturașilor, ciripitul păsărelelor, cântecul măestru al privighitoarei!

Aci privim fără plictiseală priveliștile dumnezeiești, cu care e împodobită natura: câmpurile împetriștate de ogoare, grădinile pline de pomi și de flori, pădurea de smarald, și șesurile cu iarba ca mătăasă.

În mijlocul satelor noastre răzlețe, depe întreg cuprinsul românesc, vom găsi păstrate mai bine comorile neamului nostru: limba, credința și portul și obiceiurile strămoșești.

Deaceia în clipa când primăvara sosește, la țară, începe cu adevărat o viața nouă.

Simplu, cu necazurile scrise pe încrețiturile frunței, cu sufletul plin de speranțe, iată-l pe țărânul nostru în carul primăverii, — gata!

O iarnă grea, apăsătoare, l'a chinuit, și i-a omorât sufletul. I-a năruit speranțe multe poate!

Când fiorii primăverii însă l-au atins, el este gata. Mirosul ei dulce îl înviorează. Privirile ei îl farmecă! Aerul său de miresme, îl cheamă la munca sfântă, dela țară! — El este ecoul glasului pământului, — al naturei.

Trâmbița primăverii, ne chiamă, ne redeșteaptă, pe toți la viață, la muncă.

Ce frumoasă e viața naturii!

A plâns și ea cândva, cum plâng și oamenii cu melancolia celor depe urmă foi, într'un sfârșit de toamnă! A plâns și a răs, — a răs și a plâns, — cu viața fiecărui anotimp, așa cum rade și plânge tainic, sufletul omenesc!

Dar acum rade, cum rād copiii vara la joc, căci primăvara e a tot stăpânitoare!

Clemansa Doulete

Un dor ascuns.

I.

*Am vrut să sting un dor aprins,
În apele uitării.*

*Și închizând a lui cuprins,
Să fiu al resămănării.*

II.

*Și într'o zi când sufletu-mi
Murea de întristare,
M'am hotărât să plec de aici,
Să plec în lumea mare.*

III.

*Plecat-am deci p'un loc ascuns,
De-a omului vedere,
Ca să mă bucur în deajuns,
De-un pic de mângâiere.*

IV.

*Mergeam încet pășind ușor,
Prin păduricea ușoară,
Auzind murmur de izvor,
Cu gândul însă-acasă.*

V.

*Auzeam păsări cum cântau,
Cu glasuri tot voloase,
Dar astea cânturi nu-mi plăceau,
Căci prea erau frumoase.*

VI.

*Mi-ar fi plăcut să văd un om,
Gemând fără putere,
Căci aste lucruri mi-aduceau,
Puțină mângâiere.*

VII.

*Mergeam mereu spre ce-am ținut
Ținându-mă pe-o urmă,
Până'ntr'o zi când am zărit
Un moșneag lângă o turmă.*

VIII.

*— „Unde plecat-ai fiule?”
Moșneagul mă întrebă,
— „În lumea largă unchiule!”
Răspund pășind cu grabă.*

XI.

*— „Te-am priceput voinicule,
Ce gânduri te apasă,
Căci pentru lucru denimic.
Tu n'ai plecat de-acasă,*

Calul Țiganului

„Spuneam c'am s'ajung om mare . . .

Așa cap, mai zic! . . . Halal!

Știi ce mam gândit, nevastă?

Plec la târg să-mi iau un cal!”

„Haoleo!” strigă nevasta

Bucuroasă cum aude,

„Și cu cal deacum în colo

O să mergem pe la rude?”

„Da! Și apoi pe lume altul

Nu e să mă întrecă'n goană;

Să mă vezi călare; zici că-i

Sfântul Gheorghe la icoană”

„Și pe mine nu mă iei?”

„Întăiu eu! Tu taci! Adastă!”

Strigă necajit țiganul

Și o ghionti c'un pumn în coastă.

„Și ho mă! Și ho că tac!

Nu ți-am cerut lucru mare;

Vream să văd, de luai tu cal,

Mie cum îmi stă călare!

„Nu! Tu să rămâi acasă!

Nu-i pentru tine plimbarea!

Ori ai vrea—Doamne ferește—

Să rupi calului șpina?”

Amintindu-și însă, bietul,

Că pe cal se dă parale

Și'n zadar făcuse planuri,

Zise suspinând a jale:

„Nu mai plânge, fă nevastă,

Știu că bine ne-ar șede;

Dar cu ce să-l iau? Că'n pungă

N'am o chioară de pară!

Nic. Badea

Atenția ce se dă școalelor

(urmăre din pagina II a)

Răspunsurile negative ce le-am primit pe rând până când și dela d-l prim ministru Iorga, nu m'au oprit dela planul de a-mi construi școala, fiindcă ar urma să-mi rămână în sat 75% de analfabeți și de mijloacele de care voiu dispune, voi începe construcția chiar în primăvara anului curent. Și atunci când zidurile vor fi expuse intemperiiilor să vedem ce vor zice vrtregii, cari promit mult până se v'd înscăunați în funcțiunile grase ale țării.

D. Terpu

Citiți și răspândiți
Ziarul „SEMANATORUL“

Escursia societății „tinerimea română“ la Bazargic

Duminică, 22 a. c., Bazargicul a trăit o clipă de veselie și manifestare culturală, cum de mult n'a mai apucat. La 10 jumătate a sosit trenul cu elevi și profesori de ai tinerimii române, care în sunet de fanfare din partea școlilor venite în escursie, a străbătut strada dela primărie până în piața Păcii unde s'a cântat și s'a jucat hora unirei și diferite hore naționale, după cari s'a înțonat „Imnul regal“ și „Deșteaptă-te române“ de către fanfara școlii normale Deva.

După aceea a mai străbătut și alte străzi și în cântecul muzicii regimentului 40 infanterie și a fanfarelor dela școlile venite s'au îndreptat la liceul „N. Filipescu“ din localitate, unde s'a făcut inaugurarea liceului, c'o manifestare culturală dată de liceul din localitate. După aceea elevii și profesorii au fost repartizați la gazde în oraș și în urmă corpul profesoral a luat masa la școala secundară de fete. La ora 9 jumătate s'a dat o serbare școlară de către federația corpului didactic din localitate, cu un program foarte bogat și bine ales. Executarea serbarei a fost sub conducerea d-lui Luțcan, profesor de muzică la liceul „N. Filipescu.“

Pr. B. Zăinescu în numele federației corpului didactic a adus salutul d-lui președ D-trescu și profesorilor și elevilor veniți ca oaspeți la Bazargic.

Pr. Zăinescu a arătat că învățătoria de toate gradele își face datoria cu priosință pe tărâmul culturii românești în finutul aceasta considerat de unii Afganistanul României Mari și conștiința lor stă trează și neadormită sub umbra Marelui Vodă Mircea Cel Mare și a apostolului Andrei.

D-l N. D-trescu președintele societății tinerimii române a răspuns la cuvinte de laudă pentru munca depusă de corpul didactic de toate gradele unde au făcut ca să se audă frumosul grai românesc ca pretuindeni în România și conferă școlilor medalia de aur.

A două zi a pornit cu automobilele la Balcic, Ecrene, Cavarina și în urmă cu vaporul dela Balcic la Constanța.

Pentru noi corpul didactic a fost o frumoasă și înalțătoare zi adevărat trăită cultural.

I. N.

Trei dispăruți din mijlocul nostru

În interval destul de scurt au dispărut din mijlocul nostru dela datorie: Aida Cicma în etate de 26 ani, Alexandria Trofin în etate de 22 ani și Vasilica Burada în etate de 53 ani.

Asociația învățătoarească adânc îndurerată aduce pe această cale condoleanțele ei familiilor în veci neconsolate.

Doleanțele corpului didactic

Din partea federației corpului didactic primim următoarele:

„Federația corpului didactic din România, luând cunoștința de cuprinsul cuvântării domnului prim-ministru și ministru de instrucție ținută la recenta conferință cu prefectii, și care constă în:

a) Amenințării la adresa corpului didactic cu interzicerea adunărilor lor profesionale;

b) Amenințări cu noui desființări de școli, date în seama cercetării și avizului prealabil al prefectilor;

c) Concepția insolită, după care membrii învățământului și funcționarii în genere ar fi niște slujbași ai miniștrilor:

Răspuns.

1. Ca amenințări și interziceri de orice fel nu vor putea împiedica pe dascălii muritori de foame și insultați să se întrunească, să spună că sunt muritori de foame și să-și pretindă pe toate căile drepturile lor nesocotite:

2. Ca menținerea sau desființarea școlilor lăsată la discreția prefectilor desvăluie un întreg sistem despotice și primejdios de a dărâma acele instituții de stat cari sunt tocmai stâlpii ordinii și dezvoltării normale a națiunii:

3. Ca socotirea membrilor corpului didactic și a funcționarilor în genere ca slujbași ai miniștrilor e o sfidare la adresa lor pe care ei o resping cu toată legitimitatea lor indignare. Funcționarii sunt slujbași ai țării și ai Regelui care o simbolizează, și tot astfel sunt și miniștri—cari însă din abuzuri în abuzuri, au ajuns să se considere proprietari ai statului.

Fața de această concepție primejdioasă pentru viitorul școlii și al țării, adăugată la toate celelalte jigniri și nedreptăți, îndreptate împotriva slujitorilor învățământului, Federația corpului didactic din România a hotărât ținerea unui congres al celor trei asociații de învățământ, cu delegați din întreaga țară, în ziua de 29 Mai a. c., în sala Ateneului Român.

La acest congres vor participa și delegații ale Federației Asociațiilor de salariați publici și asociației clerului ortodox român“.

Rog Vizitați

Librăria-Tipografia-Legătoria

„GUTENBERG“

HRISTO RADILOF-Bazargic

spre a vă convinge de ultimele

— reduceri de prețuri —

In depozit: fișe pedagogice individuale pentru elevi.

Citiți „SEMANATORUL“

Cerc cultural la Selimcuius

Duminică 10 Aprilie s'a ținut a II-a ședință a cercului „V. Alexandru“ din Gargalac la școala primară Selimcuius.

Ședința publică se desfășoară într'o atmosferă foarte plăcută. Ioan Lupu din Selimcuius, a ținut o lecție de citire după principiile școlii active. Prin felul cum a fost predată, lecția a avut o reușită uimitoare. La critică se înscrie colegul St. Ciobanu. Eliebi, care scoate în evidență calitățile meritoase ale lecției și ale propunătorului, aducând elogiile colegului Lupu, pentru felul cum știe să predea. Se mai înscriu la critica I. Gh. Dumtrescu-Chiailuc și I. Mazilu-Gargalac, cari deasemenea felicită pe colegul Lupu, pentru felul cum a condus lecția spre un succes desăvârșit, după principiile noi, cari sunt ținta învățământului nostru.

La orele 2 p. m. mica sală a școlii primare Selimcuius era plină de săteni. Eram așa de mulți, că nu au avut loc în clasă toți și au stat afară o parte din săteni. Nu numai din Selimcuius erau săteni ci și din satele Irigea și Vasileva, pentru că mai fuseseră ei de multe ori la serbări în Selimcuius și rămăseseră pe deplin mulțumiți, așa că și de data aceasta s'au grăbit să vină să asculte câteva sfaturi folositoare.

La orele 2 și 10 colegul I. Lupu directorul școlii Selimcuius, deschide ședința, explicând sătenilor pentru ce s'au adunat mai mulți învățători în satul lor.

După aceasta domnia-sa își dezvoltă conferința, „Săraci în țară bogată, bogați în țară săracă“. Prin exemple și sfaturi convingătoare, D-l Lupu explica sătenilor de ce țara noastră este bogată și în același timp foarte săracă și de ce alte țări foarte sărace, sunt mai bogate. Din exemple și sfaturile expuse, cu vorbe simțite și academice, scoate în evidență cauzele sărăciei noastre, care sunt neeconomia, nechibzuința, dorința după funcțiuni înalte și neștiința de carte. De neștiința de carte se ocupă mai mult conferențiarul, arătând sătenilor că aceasta e cauza principală a sărăciei lor, căci dacă ar ști carte s'ar putea folosi și ei de descoperirile de cari se folosesc străinii, la tot felul de munci și de aceea sunt mai bogați. Încheind conferința D-l Lupu spune sătenilor: „să căutăm să nu mai fim săraci în țară bogată și să ajungem bogați în țară bogată.“

Se desfășoară apoi, programul serbarei, foarte bogat și variat-sub conducerea directorului școlii Selimcuius. Au avut o reușită uimitoare dialogurile: „Cântecul leneșului“ Nașul și finul“, „Dobitocescu“ și comedia sluga, prin faptul că au trezit mult haz și au lăsat să se tragă multe sfaturi folositoare din ele. Au mișcat până la lacrimi poeziile: Miorița și Suflet de erou. Ne-au umplut inimile de mândrie și dragoste de neam corurile: Marșul lui Avram Iancu, „Românul și „Poporul ro-

mân.“ În general toate producțiile au fost bine pregătite și au adus un succes înalțător satului, școlii și învățătorului ei.

La sfârșitul serbarei, d-l Ilie Mazilu priceputul președinte al cercului cultural V. Alexandru încheie ședința, mulțumind sătenilor pentru dragostea ce au arătat față de școală, felicitând calduros pe D-l Ioan Lupu pentru munca depusă și îndemnând pe săteni să-și dea concursul la realizarea lucrurilor bune pentru școală.

Cu această ocazie d-l I. Lupu destoinicul învățător din Selimcuius, ne dovedește și mai bine că este un element de valoare, cu dragoste de muncă pentru școală și pentru binele neamului românesc. De doi ani, sufletul sbuciumat al acestui erou cultural, se sbate într'un colț întunecat al județului nostru să smulgă buruiana ignoranței și să aprindă faclia culturii. A găsit școala într'o stare de plâns și timp de doi ani a muncit s'o scoată la nivelul celorlalte și a reușit. Lipsit de orice ajutor, și-a sacrificat punga lui săracă să aducă bogăția culturală a neamului. Merită să fie răsplătit și ajutat de organele superioare pentru munca lui plină de curaj și dragoste, ținând seamă că abia de 2 ani a părăsit băncile școlii Normale. Mai târziu poate că D-l I. Lupu va făuri lucruri cari vor face fală învățământului nostru primar.

Șt. Bădescu

ȘTIRI

Onor minister al Instrucției Publice și al cultelor a luat hotărârea ca de la 1 Iunie a. c. să reducă bugetul cu 30%. Dealtfel se aude că la toate Ministerele se va aplica această reducere. Toate aceste măsuri se fac în vedere că bugetul statului numai poate face față cheltuielilor.

În ziua de 29 Mai a. c., s'a ținut la București congresul extraordinar al Federației Corpului didactic de toate gradele.

Învățătorimea așteaptă cu înfrigurare rezultatul intervenției întru cât de 4—5 luni nu s'au plătit salariile; iar pe luna Mai numai jumătate. —Asociația județului Caliacra, și-a trimis reprezentantul său.

Rugăm pe colegii autori de articole, să scrie mai ceteț concis și clar căci altfel ne dă foarte mult de lucru.